

Иван Вазов

Плачи-орехче

Плачи-орехче¹. Колко плач
и сълзи там под твоите клони,
кога по хладен утрин здрач
млад пътник тръгвал път да гони
към други, чужди небосклони!

Аз спомням пак със трепет нов
и мойта с моите раздяла –
какви сълзи, каква любов
излени там и мъка цяла!
И виждам майка преbledняла,

и ликът бащин наскърбен,
и сминовата китка злата,
благословиите въз мен,
изврели топли из душата
със топли сълзи по лицата.

Пръхти натварения кон.
На път! От ближната дъбрава
изпращам сетний си поклон
на всичко, що любих тогава,
и чух как майка зарива!

КРАЙ

1. Плачи-орехче се наричаше усамотеният, на запад от Сопот, на къра, орех, до който домашните, по стар обичай, изпращаха пътника, който отиваше за дълго на печалба във Влашко.

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5126>]